

'Je kunt me recyclen tot plastic servies'

TEKST FRANK WAALS
FOTOGRAFIE ANP

Nederland kent Marijke Helwegen (68) als de vrouw die 'borstjes vooruit, lipjes getuit' tot haar lijfspreuk heeft gemaakt en waarvan wordt gezegd dat ze zich vaker heeft laten verbouwen dan paleis Soestdijk. 'Ik heb altijd gedacht dat mensen wel door mijn spel, het type-tje dat ik speel, heen zouden kunnen prikken.'

Ik heb uw YouTube-kanaal bekeken. Ik zie u daarop likken aan hamers en uzelf besmeuren met eieren...

'Ik vind het inderdaad leuk om YouTube-filmpjes te maken, maar niet iedereen zal de insteek begrijpen omdat de meeste vloggers veel jonger zijn dan ik. Ik ben me bewust van de manier waarop ik overkom. Ik doe lekker gek en ik zeg wat ik denk, maar ik maak die internetfilmpjes niet omdat ik een idioot ben. Misschien heb ik mijn gedrag in de media enigszins verkeerd ingeschat, maar ik krijg er simpelweg wel de leukste commerciële opdrachten door. Een winkel openen hier, een lintje doorknippen daar en als ik morgen van een nieuwe brug moet glijden dan doe ik dat ook. Ik heb altijd gedacht dat mensen wel door mijn spel, het typetje dat ik speel, heen zouden kunnen prikken en dat ik mij dit gewoon kon permitteren. Dat het er allemaal zo dik bovenop ligt en je heus wel ziet dat ik niet écht zo ben. Helaas is een bepaalde groep daar nog steeds

niet van doordrongen. Dat is een consequentie van de dingen die ik doe. Vergelijk het met André van Duin. Hij werd in de jaren 70 ook niet door iedereen op juiste waarde geschat omdat mensen zijn typetjes niet begrepen. Natuurlijk, ik ben geen duif, maar ik zet die lieve beestjes graag in de spotlights. Wat is daar mis mee? Toch maak ik me er niet meer zo druk om als pakweg 15 jaar geleden. Naast de rode lopers draaf ik ook op bij bedrijven om lezingen te geven op congressen en presentaties, maar daar staat geen camera op gericht. Het grote publiek ziet niet de serieuze Marijke die voor zulke aangelegenheden wordt gevraagd omdat ze aan zakenlieden helder een boodschap kan overbrengen.'

Waar komt uw uitgesproken gedrag vandaan?

'Dat gaat helemaal terug naar mijn jeugd waarin ik juist heel stil en verlegen was. Mijn moeder vertelde me dat ik minder mooi en slim was dan andere kinderen uit de buurt en dat ik ervoor moest zorgen mooi, slim en rijk te worden. Ze was tijdens de oorlog gouvernante bij een adellijke familie uit Den Haag en de maniertjes uit dat gezin projecteerde ze op mij om me te laten streven naar perfectie. Zowel positief als negatief heeft dat diepe indruk op mij gemaakt. Als kind werd ik er eenzaam en in mezelf gekeerd van, en ontwikkelde ik anorexia. Maar op de langere termijn heeft het langzaam het heilige vuur in mij ontwaakt waardoor ik wilde bewijzen wel degelijk iets te kunnen. Mijn moeder is al 30 jaar dood, maar toch heb ik het idee dat ze ergens wel meekrijgt wat ik allemaal bereikt heb. Hoe gek het ook klinkt, ik ben haar wel heel erg dankbaar voor die soms wat ietwat harde en directe opvoeding die ze me gaf en de successen die dat me later opleverde. Ook al heeft veel in mijn leven daarvoor moeten wijken.'

Zoals?

'Het krijgen van kinderen, bijvoorbeeld. Mijn man Harry en ik kregen iets toen ik 18 was en trouwden op mijn 23ste, dus we zijn al 50 jaar samen. Ik ben als maagd het huwelijk in gegaan en in al die jaren daarna begreep hij dat we nooit ouders zouden worden. Simpelweg omdat ik daar gewoon niet geschikt voor ben. Ik had mijn handen vol aan mezelf en achteraf is hij ook blij dat er geen kids zijn gekomen. Ons huwelijk zou daardoor misschien alleen maar zijn stukgelopen. Ik had maar één doel: goed worden in mijn werk en liefde geven aan dieren. Door me daar op te richten verdween langzaam mijn anorexia en kan ik nu die gekke filmpjes maken uit een soort protest en humorvolle afleiding in een wereld waarin veel mensen jokken. Het opstaan tegen dat negatieve beeld heeft me wel veel energie gekost en dat bekende trillen opgele-

verd. De tremor, zoals het heet, is vooral aanwezig wanneer ik duizend dingen aan mijn hoofd heb. Voel ik me relaxed, dan zie je het vrijwel niet. Vergelijk het met andere mensen die op stressvolle momenten last krijgen van een migraine of buikpijn.'

Maar we kennen u toch vooral van de cosmetische ingrepen die u bij uzelf hebt laten uitvoeren?

'Je kunt me na mijn dood inderdaad recyclen tot plastic servies. Het rijtje ingrepen valt echter wel mee. Ik kan het je precies opnoemen, namelijk: een borstvergroting, lip- en ooglidcorrectie en een facelift. That's it! Slechts een fractie van wat men altijd zegt. En ik gebruik ook geen poeders in de neus, alleen de dure merken van de parfumerie op de neus. De laatste ingreep is 18 jaar geleden, nu durf ik de narcose voor een operatie niet meer aan. Slechts drie spuitjes botox per jaar zijn nog overgebleven. Ik ben ook nooit een patiënt geweest die namens de zaak van Matthijs en Robert Schoemaker naar buiten trad (tussen 1996 en 2009, red.), het was puur een zakelijke deal waar ik vorstelijk voor werd betaald. Ik stond bij hen als pr-specialist op de loonlijst. Niet meer en niet minder. De Schoemachers betaalden mijn operaties zodat ik kon optreden als ervaringsdeskundige, maar in elke andere situatie had ik er zelf voor gespaard. Als dat calvinistische polderlandschap dat nu nog niet wil inzien, dan hebben ze geen botox in, maar boter op het hoofd. De kliniek had er echter geen belang bij naar buiten te brengen dat ik was ingehuurd want dan zou het te veel op een commerciële deal lijken. Toch had ik het beter wel meteen op tv moeten benoemen, dan was het direct voor iedereen duidelijk geweest. Ik was destijds echter niet slim genoeg om dat onderdeel in mijn contract te laten opnemen.'

Op welke momenten ervaart u uw ingrepen als een last?

'Op sommige feestjes en premières. Dan zwaai ik wat BN'ers gedag, maar gooien ze snel die wijsvinger voor hun mond, daarbij een sst-geluid makend omdat ze niet herinnerd willen worden aan de operatie die ze bij zichzelf hebben laten uitvoeren, maar liever geheim houden. Prima, maar ga mij dan niet achter m'n rug om zwart lopen maken door te roepen dat je er niet uit wilt zien als Marijke Helwegen. Kom dan eens naast me voor de spiegel staan, ouwe heks, denk ik dan. Ik zal me door jou toch zeker niet onder het tapijt laten vegen? Of een keer in het toilet van een theater, waar ik drie dames negatief over mij hoorde praten. Ze wisten echter niet dat ik in het wc-hokje stiekem meeluisterde. Ik stormde naar buiten en vertelde ze eens flink de waarheid. En met succes, de dames werden muisstil. Heb niet zo

snel een vooroordeel over anderen, maar zorg dat jezelf doet waar je goed in bent. Het is zo makkelijk om iemand met woorden helemaal af te breken, maar vaak doe je dat vooral uit onvrede over jezelf.'

Wie zijn uw vrienden in BN'er-land?

'Carlo Boszhard, Wilfred Genee en Gordon zijn altijd goed voor me geweest en vooral die laatste was heel beschermend over me toen we samenwerkten voor zijn programma *Glitter, Glamour, Gordon*. Maar verder geloof ik niet zo in vriendschappen in de showbizz. Het zijn allemaal collega's van elkaar die in dezelfde vijver roeren op zoek naar hetzelfde visje. Aannames waar geen hol van klopt gaan van mond tot mond en iedereen lacht om elkaar, om vervolgens aan het einde van de dag niemand echt te vertrouwen. Ik heb daar gelukkig niet zo'n last van omdat ik me teruggevochten heb. Krijgen al die andere sterren ook van die leuke opdrachten zoals ik? Dat denk ik toch niet. Ik worstel en kom boven, dus hier zit absoluut geen gebroken vrouw. Jaloerse types zul je echter altijd houden, helaas.'

Hoe gaat u daarmee om?

'Door gewoon door te gaan, mijn werk te doen en ze allemaal omver te trillen, haha! Wat je zaait zul je oogsten. Ik ben er heilig van overtuigd dat mensen die keihard uitdelen, echt over lijken gaan en alleen maar kiezen voor het grote geld, dat een keer op hun eigen bordje terugkrijgen. Karma noemen we dat. Hoeveel arrogante zakenlieden ben ik al niet tegenkomen die pochen over hun succes, hun kinderen die allemaal een eigen huis hebben en het vrouwtje dat precies doet wat hij zegt. Jaren later is daar helemaal niets meer van over.'

U zou ook kunnen denken: ik heb een leuke man, een fantastisch huis met een enorme tuin, dus wat kan mij het schelen...

'Harry zegt dat ook geregeld tegen mij. Maar waarom? Ik mag toch voor mezelf opkomen? Veel roddels over mijn ingrepen zijn absolute onzin dus die compenseer ik dan door zaken waar ik energie van krijg, zoals die presentatieklussen op beurzen en congressen. Als je mij iets flikt, dan wacht ik net zolang tot ik je kan terugpakken. Of dat nu morgen is of over een jaar, maar ik doe het. Alleen verbaal, dat wel, en ▶

NIEUWE REVU ONTMOET MARIJKE HELWEGEN

Waar? Op vertrouwde grond. Bij Marijke thuis in Baarn.

Wanneer? Maandag 12 juni. Het is snikheet dus we zitten buiten.

Verder nog iets? Voorafgaan aan het gesprek appt ze voor de zekerheid: 'Kom je wel op tijd? Ik heb hier een afspraak voor afgezegd!' Ik durf nu niet meer te laat te komen.

'Natuurlijk, ik ben geen duif, maar ik zet die lieve beestjes graag in de spotlights. Wat is daar mis mee?'

‘Hoe ouder ik word, hoe lekkerder ik in mijn vel kom te zitten’

één keer heb ik een glaasje champagne in iemand gezicht geklotst. Ik voel me nu ook een stuk krachtiger en gelukkiger dan toen ik jonger was. Precies zoals een waarzegster in Amstelveen me 24 jaar geleden al voorspelde. De meeste mensen zijn het gelukkigst als ze jong zijn, bij mij is het

precies andersom. Hoe ouder ik word, hoe lekkerder ik in mijn vel kom te zitten.’

Hoe uit zich dat?

‘Door altijd te zeggen waar het op staat en door voortdurend nieuwe kansen voor mezelf te zien en te creëren. Zo liep ik anderhalve maand geleden door de stad, op weg naar mijn accountant, toen ik bij een schoenmakerij een driehoeks-display met daarop de tekst “Laat hier uw schoenen repareren” zag staan. Thuis ben ik eens goed gaan nadenken over recyclen en zocht ik er op internet informatie over op, waardoor ik erachterkwam dat er van de 70 miljoen schoenen die er per jaar in Nederland verkocht wordt er maar 15 procent weggebracht voor reparatie. De rest flikkeren we gewoon in de vuilnisbak met een hoop rubber en plastic afval tot gevolg. Ik terug naar die winkel met het voorstel om mij met een oude schoen en de schoenmaker op een poster te zetten met daarbij de tekst: “Geef uw schoen een facelift”. En dan niet alleen voor dat ene winkeltje, maar met nog eens vijfhonderd schoenmakers door het hele land. De eigenaar en later ook de branchevereniging waren al snel enthousiast en zodoende sta ik nu door Nederland met allemaal verschillende mannen en hun schoen. Deze deals kan ik er prima zelf uitslepen en de jeugd, die soms niet eens weet wat een schoenmaker doet, steekt er nog wat van op ook.’

Het klinkt als een ijdele vrouw die graag gezien wordt.

‘Nee joh. Je moet het puur zakelijk zien. Het woord facelift is tegenwoordig het toverwoord voor renovaties. Van onroerend goed tot aan een nieuw automerk. Aangezien ik in de breedste zin van het woord de personificatie ben van de facelift, word ik regelmatig gevraagd dit in overdrachtelijke zin te presenteren voor bedrijven. Door met mijn eigen gezicht op die posters te gaan staan, trekken die gasten weer meer klanten, wordt er makkelijker aandacht gevraagd voor het recycle-probleem en blijf ik zakelijk gezien ook in the picture. Zo simpel is het. Ik geef het balletje eigenhandig een duwtje en laat het dan rollen in de richting die ik zelf prettig vind, want ik ben directeur van mijn eigen *brand*. Ik doe ook nooit iets met seks of platvloerse gekkigheid. Ludieke dingen juist wel want daar kan men op een onschuldige manier om glimlachen. Als het publiek mij ordinair of oppervlakkig noemt of mij onderschat, dat zou pas verschrikkelijk zijn. Ik word daar doorgaans heel vals van want ik doe alleen dingen waar ik achter sta. Op Ibiza kom ik niet want ik zit veel liever in mijn eigen dorp in de kerk en ik bezoek ook geen gekke drankfeestjes. Allemaal niet aan de orde.’

Als u uw geld niet op feestjes uitgeeft, waar dan wel aan?

‘Ik geef graag geld uit aan diereninstellingen, want dieren hebben geen stem en kunnen zichzelf onmogelijk verdedigen als hen onrecht wordt aangedaan. Het is ook het enige betrouwbare ras dat slechts doodt om te kunnen eten, in tegenstelling tot de mens die het soms puur uit haat of wraak doet. Daarom sta ik altijd voor de dieren klaar. Mijn hele schuur ligt vol met voeding voor alle vogels, eekhoorns en andere beestjes die hier dagelijks in mijn tuin langskomen. Dieren zijn de grootste positieve invullers van mijn leven. Ik kan echt in katzwijn vallen als ik tijdens een wandeling een mooie koe in het weiland zie staan. Dan kan ik mezelf gewoon niet bedwingen om over het hekje te klimmen en dat beest te kussen op de snuit. Als ik op mijn ligstoel in de achtertuin lig en kijk naar mijn katten en de bomen, dan ontspan ik me honderduizend keer meer dan dat ik in een prachtig cocktailjurkje zit te lunchen in de Harbour Club.’

U heeft onlangs uw testament opemaakt. Gaat alles naar de dieren?

‘Eerst naar mijn man, mocht ik eerder gaan, en als hij er ook niet meer is inderdaad naar instellingen die te maken hebben met dieren. Zoals stichting Amivedi en Dierenambulance Eemland die ik help met fondsenwerving voor een nieuwe bus. Laatst waren ze nog hier omdat er achter de motor van Harry’s auto een stuk schuim en plastic was weggegeten door een steenmarter. Ik kan me voorstellen dat Harry gedacht heeft dat ik lekker onder zijn auto had liggen smikkelen, maar ik ben nu ook weer niet zo dol op plastic dat ik z’n halve auto opvreet. Stel je voor dat die marter de remkabels had doorgebeten! Dan had Harry zich misschien wel hartstikke dood gereden. Gelukkig krijgen organisaties die deze beestjes vangen donaties en als ik er niet meer ben dus ook een deel van mijn erfenis.’

Hoeveel mogen de goede doelen verwachten?

‘Dat ga ik niet zeggen. Er kan nog van alles gebeuren dus hoe ik er op het einde voorsta zien we dan wel weer. Bovendien weet je nooit wat je op je hals haalt als je wel uit de doeken doet hoeveel je op je bankrekening hebt staan. Er lopen tegenwoordig zoveel duistere types rond. Maar om criminelen gerust te stellen; ik sta niet in de *Quote 500*.’

Bent u wel miljonair?

‘Tja, we hebben een heel mooi huis en dat is mijn bezit. Als ik het zou verkopen, dan heb ik dat geld wel. Maar zolang ik erin zit, zit ik ook boven op

die zak met geld en kan ik er als vastgoedmiljonair niets mee. Daarnaast is het ook een duur huis dat elk jaar het nodige onderhoud vraagt. Harry en ik bezitten verder geen oud geld waarmee we speedboten kopen of drie keer per jaar van op vakantie gaan. Voorlopig wil ik hier ook nog wel een tijdje blijven wonen ook. En vergeet niet, ik ben springlevend en gelukkig nooit ziek. Dus dat kan nog wel dertig jaar duren.’

Wie is uw ideale man?

‘Geestelijk zou ik het best overweg kunnen met Al Pacino zoals hij in *The Godfather* was. Een echte denker en een intelligent strateeg. Hij was vooral boeiend, maar verre van knap. Daarvoor komt Paul McCartney dan weer in aanmerking, die ik op mijn 15de erg aantrekkelijk vond vanwege zijn babyface. Een man met wie ik tot slot enorm zou kunnen lachen is de Amerikaanse talkshowhost Jimmy Fallon. Hoe hij rapt met Obama, z’n handen door het haar van Trump wrijft of idioot bang is voor de diertjes die het zontje van herpetoloog Steve Irwin meebracht. Als ik dat zie dan rol ik in mijn mantelpakje over de grond. Dat soort humor mag voor mij wel vaker op tv te zien zijn.’

U bent uiteindelijk geëindigd met Harry. Waarom is hij de ware?

‘Omdat hij onvoorwaardelijk voor me zorgt, het accepteert dat ik maar over die dieren blijf door tetteren, me de ruimte geeft om mezelf te blijven ontplooiën en omdat hij het niet erg vindt dat ik onhandig ben. Laatst viel bijvoorbeeld mijn routeplanner uit omdat het geen connectie meer maakte met mijn bluetooth, en raakte ik achter dat stuur compleet in paniek. Ik stond midden in het centrum van Amsterdam en wist niet meer waar ik heen moest. Tegenover Harry, die ik opbelde, zette ik het op een gillen. Gelukkig wist hij mij uit te leggen hoe ik dat apparaat weer aan de praat kreeg. Zolang hij er is, kan ik lekker gek blijven doen op tv. Maar op de dag dat ik hem zou verliezen, verlies ik ook dat onbevengene springerige in mij. Dat kinderlijke enthousiasme zou ik dan niet meer kunnen opbrengen. Ik denk overigens dat wij ongeveer tegelijkertijd gaan. En misschien leef ik wel zo lang dat mensen op een gegeven moment gaan roepen: nu moeten we Marijke Helwegen echt gaan recyclen. Dit kan echt niet meer.’ ✕